

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3478 van 9 november 2007
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden van Libanese nationaliteit, op 5 september 2007 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X en X, beiden van Libanese nationaliteit, zijn het rijk binnengekomen op 10 april 2007 en hebben zich vluchteling verklaard op 11 april 2007.
2. Op 14 augustus 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 augustus 2007 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde

1. In het eerste middel, in het *eerste onderdeel*, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, voeren verzoekers aan dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken een zeer coherent relaas hebben gebracht en naar best vermogen hebben geantwoord op alle aan hen gestelde vragen, de Commissaris-generaal nergens kwaadwilligheid van verzoekers heeft aangetoond, het niet nodig is om de valse identiteit te kennen om van Turkije naar Duitsland te reizen, en dat verzoeker wegens collaboratie door de Hezbollah wordt opgespoord. In het *tweede onderdeel*, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, voeren verzoekers aan dat een gegronde vrees tot vervolging zowel een subjectief als een objectief element inhoudt en de persoon bijgevolg een “vrees” dient te koesteren (subjectief), maar dat deze ook dient verantwoord te worden door een aantal objectieve elementen en dat er geen absolute zekerheid dient bewezen te worden dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was maar dat een redelijke kans dat vervolging zou plaatsvinden voldoende is. Verzoekers stellen dat het voldoende duidelijk is dat er een grote kans bestaat dat verzoeker zou vervolgd worden door Hezbollah.
- 2.2. De Raad stelt vast dat aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980, werd voldaan. Immers, deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (R.v.St., X., nr. 167.408, 2 februari 2007; R.v.St., X., nr. 167.852, 15 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Daarnaast betwisten verzoekers de beoordeling van hun asielaanvraag door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en voeren zij aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit middel ook vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
- 2.3. Blijkens de eerste bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker verworpen omdat de Commissaris-generaal vaststelde dat de verklaringen die verzoeker in de loop van de procedure aflegde niet consistent zijn. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststelling dat (i) verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet dat na zijn vlucht naar Beiroet onbekende personen navraag naar hem deden bij zijn broers en zijn echtgenote en dat W.F. in de zomer van 2006 tweemaal opgepakt werd door “Hezbollah” en “Amal” en door het Libanese leger, (ii) verzoekers beschrijving van de manier waarop zij via Turkije naar Duitsland reisden onrealistisch is, en (iii) verzoeker onvoldoende aannemelijk weet te maken dat hij momenteel wegens collaboratie door Hezbollah opgespoord wordt. Blijkens de tweede bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoekster verworpen omdat wordt vastgesteld dat zij onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat zij in Libanon vervolging vreest in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoekers betwisten in het verzoekschrift niet dat verzoekster haar asielaanvraag volledig baseert op de moeilijkheden die haar echtgenoot heeft gekend en dat zij zelf geen problemen heeft gekend.

2.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (R.v.St., X, nr. 43.027, 19 mei 1993) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).

1. Zo verzoekers argumenteren dat zij naar best vermogen geantwoord hebben op de aan hen gestelde vragen en dat de Commissaris-generaal nergens kwaadwilligheid van verzoekers heeft aangetoond, stelt de Raad vast dat naast de vragen die betrekking hebben op zijn identiteit, zijn reisweg en documenten verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken uitgebreid in de gelegenheid werd gesteld om zijn asielaanvraag toe te lichten, dat hem specifieke vragen werden gesteld en dat hij tijdens dit verhoor niet vermeldt dat na zijn vlucht van 1 april 2007 richting Beiroet onbekende personen navraag naar hem deden bij zijn broers en echtgenote noch dat zijn vriend W.F. in de zomer van 2006 twee keer werd opgepakt door "Hezbollah" en "Amal" en door het Libanese leger.

Het betreft hier pertinente omissies van verzoeker die correct vastgesteld werden in de eerste bestreden beslissing en die zeker deel uitmaken van de reden van verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift immers zelf aan dat hij wegens collaboratie opgespoord wordt door Hezbollah en baseert zich hiervoor expliciet op de informatie die hij ontving van zijn broers en echtgenote en op de waarschuwing van zijn vriend F.W. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (R.v.St., nr. 114.816 van 22 januari 2003; R.v.St., nr. 139.148 van 12 januari 2005).

2.5.2. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen m.b.t. zijn beweerde vervolgingsfeiten uiterst vaag zijn. Verzoeker verklaarde dat hij zijn land van herkomst verliet omdat hij van W.F. vernam dat zij dienden te vluchten en omdat hij later van zijn broers en echtgenote vernomen had dat onbekende personen naar hem hadden gevraagd en dat W.F. inmiddels gestorven was. Het komt de Raad evenwel uiterst bevreemdend voor dat verzoeker op een gegeven dag 1 april F.W. **toevallig** op straat ontmoet waarbij deze laatste verzoeker meldt dat zij dringend dienen te vluchten waarop verzoeker onmiddellijk naar huis vertrekt, enkele spullen pakt en samen met F.W. met een taxi X verlaat en naar X vlucht, zonder zelfs zijn echtgenote van enige uitleg te voorzien, te meer gezien verzoeker reeds sinds het

einde (14 augustus) van de oorlog niet meer als spion werkte en nooit eerder kennis kreeg van bepaalde problemen niettegenstaande het feit dat hij F.W. na de oorlog in het dorp nog terug had gezien, waarbij deze hem toen enkel meldde dat hij geen werk meer voor verzoeker had. Waar verzoeker bovendien pas tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bijkomend verklaart dat W.F. in 2006 twee maal werd opgepakt door "Hezbollah" en "Amal" en door het Libanese leger maakt hij de vervolging door Hezbollah in zijn hoofde geenszins concreet evenmin als de vervolging van zijn vriend gelet op de vaststelling dat al deze beweringen dat hij door Hezbollah wordt gezocht niet worden ondersteunt door een begin van bewijs.

3. De verzoekende partijen hebben de plicht mee te werken om de waarheid te achterhalen. Er kan dan eveneens verwacht worden dat zij hun reisweg en de door hen gebruikte documenten waarmee zij reisden voldoende kunnen toelichten en dat hun verklaringen hieromtrent minstens klaar en ondubbelzinnig zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers enerzijds niet weten op wiens naam het valse paspoort stond en welke nationaliteit er in was opgenomen en anderzijds onwetend zijn omtrent de aanwezigheid van een reisvisum in het paspoort. Het is niet aannemelijk dat verzoekers geen precieze informatie weten over de persoon die vermeld stond in het paspoort, en dan nog wat betreft eenvoudige en cruciale informatie zoals de naam en de nationaliteit. Bovendien is het niet aannemelijk dat zij niet weten of er een visum in was aangebracht. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat een reis met beweerd valse documenten grondig wordt voorbereid en dat verzoekers op de hoogte waren van het gegeven dat er veelvuldige en grondige controles zouden gebeuren, zowel bij vertrek als bij aankomst. Naast de identiteit is de reisweg een cruciaal aspect van een asielrelaas. Verzoekers hebben geen aannemelijke verklaring waarom zij op dit punt in gebreke blijven. Bovendien tonen zij geen bagagestickers, instapkaarten, etc. waaruit kan blijken met welke vlucht en waar zij de Schengenruimte zijn binnengekomen, noch met welke vlucht zij – meer specifiek - België zijn binnengekomen; dit terwijl zij gewezen werden op de plicht om alle voor de Belgische asielinstanties dienstige documenten over te maken. De argumentatie van verzoekers dat het niet noodzakelijk is om de valse identiteit te kennen wanneer men van Turkije naar Duitsland reist, kan de Raad geenszins overtuigen. De onwetendheid betreffende het paspoort en de vaagheden omtrent de reisweg vormen dan ook een negatieve indicatie met betrekking tot hun asielrelaas.
5. Ter zitting legt verzoeker een in het Nederlands vertaald document d.d. 30 augustus 2007 neer ("Ministerie van Justitie; Vonnis van de Strafrechter in Libanon") waaruit blijkt dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar en een boete tengevolge van "*verraad van het land en samenwerken met de vijand Israël*". Daargelaten de vaststelling dat verzoekers niet aannemelijk maken waarom zij niet eerder in de procedure dit document hebben ingediend, stelt de Raad vast dat, zo verzoekers asielrelaas al op enige waarheid zou berusten, namelijk dat hij gezocht wordt voor collaboratie en het spioneren voor de vijand, en zo aan het ter zitting neergelegde vonnis al enige bewijswaarde zou kunnen worden toegekend, verzoeker zelf toegeeft gecollaboreerd en gespioneerd te hebben en daarbij vermeldde dat hij daar ruim werd voor betaald. Het behoort tot de nationale soevereiniteit van een staat om collaborateurs met een eventuele gevangenisstraf te sanctioneren. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van zijn collaboratie onevenredig zwaar zal worden (werd) gestraft om één van de redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten, ras, godsdienst, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Het eerste middel wordt verworpen.

- 2.7. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, voeren verzoekers aan dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen tengevolge van het aan de gang zijnde conflict en het hiermee gepaard gaande risico voor de burgers in hun thuisland. Verzoekers verwijzen in dit verband naar het feit dat er tussen 12 juli 2006 en 14 augustus 2006 ten zuiden van Libanon een gewapend conflict aan de gang was, met alle gevaren voor de burgers vandien. Verzoekers voegen ter ondersteuning enkele foto's - waarop volgens verzoekers te zien is dat er in Zuid-Libanon nog bommen verspreid liggen en het bijgevolg zeer gevaarlijk voor kinderen is om aldaar aanwezig te zijn - en teksten betreffende de situatie in Libanon toe en stellen hierbij dat de situatie op heden nog niet van aard is om zonder enig risico te kunnen terugkeren gezien het gevaar dat er dreigt en verzoekers aldaar sancties vrezen van Hezbollah. Verzoekers voegen eveneens een verslag van een psycholoog toe aan het verzoekschrift waarin deze laatste verklaart dat het gezin zwaar getraumatiseerd is door de oorlogsomstandigheden.

Hoewel er in de periode van 12 juli 2006 tot 14 augustus 2006 in Libanon een internationaal gewapend conflict aan de gang was waarbij voor burgers een reëel risico bestond slachtoffer te worden van veralgemeend, willekeurig geweld, is de situatie intussen grondig gewijzigd. Op dit ogenblik is de situatie in Libanon immers niet langer van dien aard dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Er bestaat voor burgers dan ook niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld omdat er in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang is.

Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging kan een aanvrager niet louter naar een algemene toestand verwijzen, doch moet hij enig verband met zijn concrete toestand aannemelijk kunnen maken. Om deze reden volstaan een verwijzing naar de algemene situatie en de foto's van bommen in Libanon niet bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. Verzoekers brengen dan ook geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij persoonlijk een bijzonder risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar hun land. Zij tonen bijgevolg niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

Het tweede middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting 9 november 2007 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.

